

НЕДЕЉА МЕСОПУСНА (МАТЕЈ 25: 31-46) *Јеванђеље о страшном суду*

Ово јеванђеље се чита у другу недељу пред почетак Васкршњег поста. Осим што ове недеље престајемо јести месо, подсећамо се и да ће Бог који низмерно воли човека, доћи једнога дана као Судија. За разлику од првог доласка Христовог када је дошао као слуга, овога пута долази као **Цар** који ће сести на **"престо славе своје"**, окружен **"свим светим анђелима"**. Сабраће све народе, и **"разлучиће их једне од других као што пастир разлучује овце од јаради"**. Суд ће се догодити над читавим човечанством које ће Христос поделити у две групе. **"И поставиће овце са десне стране себи, а јарад са леве."** Овце су увек биле симбол послушности и кротости. Оне увек верно прате свога пастира и лако их је држати на окупу као стадо. То су праведници који својим животима следе Христа.

Сам Господ у јеванђељу по Јовану објашњава своју улогу као **"пастира оваца"**. Каже да **".. овце његов глас слушају, и своје овце зове по имену..."**, **"..и овце иду за њим јер познају глас његов."** (Јован 10: 3-4). **"Глас његов"** који праведници слушају и следе су речи које је Исус изговорио – Свето Јеванђеље. На дан суда Христу неће бити тешко да одвоји оне који су га следили од оних који нису. Сваког човека Он веома добро познаје. **"Ја сам пастир добри и познајем своје, и моје мене познају..."** (Јован 10:14). Оно што је посебно важно је то што Он каже да ће бити **"једно стадо и један пастир."** (Јован 10:16). Ово се односи на Христа као на главу Цркве. **"Јер је Он глава тела, Цркве..."** (Колошанима 1:18). Црква је заједница верних који следе Христа и његово Јеванђеље. Символично, то су **"овце"** које следе **"пастира и његов глас"**. Све што остане изван тог **"једног стада"**, односно ван Цркве, ће само себе осудити на пропаст. Оне који су са Његове десне стране, назива **"благословени Оца мојега"**. То су они који су испунили призив Божији да кроз Христа постану деца Оца Небескога (Галатима 4:4-7). Њима се нуди Царство Небеско у наследство јер се наследство даје деци.

"Примите Царство које вам је припремљено од постања света", је доказ да је човек створен за вечност, али да мора по својој слободној вољи да изабере и следи тај пут. Следеће речи Христове показују каквим ће мерилом Бог судити човеку. Христос каже: **"Јер огладнех и дадохте ми да једем; ожеднех, и напојисте ме; странац бијех и примисте ме; наг бијех и оденусте ме; болестан бијех и посетисте ме; у тамници бијех и дођосте ми."** Праведници који то нису могли да схвате питају када је то било, а Господ каже: **"Заиста вам кажем: када учинисте једноме од ове моје најмање браће, мени учинисте."** Мера којом ће Христос судити је наше милосрђе према другима. Оно што је Христос набројао укључује и физичке и духовне потребе човека. Тако да они који су гладни и жедни, нису само они којима је потребна храна и вода за тело, већ и они чија душа је гладна и жедна Бога. Зато ове Христове речи имају двоструко значење: површинско и дубинско. Површинско значење је да треба у сваком човеку да препознамо Христа и да му служимо. Дубље значење је да гасећи глад и жеђ наше Христоролике душе за Богом, служимо Христу који је у нама.

Називајући себе **"Сином Човечијим"**, Христос који је и Син Божији, указује људима колико сваки човек личи на Бога. Човек је створен по слици и прилици Божијој. (Постање 1:26-27). Ово је веома важно за нас јер смо призвани да препознамо Христа у сваком човеку без изузетка. Бог је у сваком човеку кроз његову бесмртну душу која је икона Бога живог. Да би могли да приметимо Христа у другим људима, ми прво морамо да нахранимо Христа који је у нама. Христос открива шта је Његова храна: **"Јело је моје да извршим вољу Онога који ме је послао, и извршим Његово дело."** (Јован 4:34). Исус врши вољу Оца Небескога испуњавајући очев план за спасење људскога рода. Како се ово односи на нас? Како да нахранимо Христа у нама? Одговор је веома једноставан: борећи

се за наше спасење и покушавајући да постанемо христолики, другим речима да постанемо деца Божија.

Љубав према Христу ће омогућити да се оствари наша љубав према другим људима. Тада ћемо моћи да препознамо Христову икону у сваком човеку, и прихватимо сваког човека као биће које је намењено за вечност. То ће нас оспособити да прихватимо друге људе као своју браћу и сестре, и због тога ћемо почети да се бринемо не само за њихову телесну добробит, већ и за њихову духовну добробит. Видети Христа у свакоме је испуњење једне од највећих Божијих заповести: да волиш ближњег својег као самога себе. (Матеј 22:39).

Наше милосрђе према другима мора бити неусловљено, јер служећи друге ми служимо Христа. То је разлог зашто је љубав према Христу - Христољубље, не само највећа хришћанска врлина, већ и извор свих осталих врлина. Право милосрђе, као и свака друга врлина треба да води ка вечности, а то је могуће само кроз Христа. Ако не успемо да видимо себе као биће које је намењено за вечност, и занемаримо да се постарамо о нашој души на прави начин, као слици и прилици Бога у нама, тада ће Христос у нама бити гладан, жедан, стран, наг, болестан и у тамници. Осим тога, ако не видимо Христа у нама, то ће нас спречити да видимо Христа у другим људима. Нећемо успети да задобијемо вечни живот, и бићемо проклети, али не од стране Бога, већ од нас самих, јер нам је Бог пружио шансу, а ми смо је одбили. То ће се догодити "јарадима" на суду Божијем који су Христу са леве стране.

Христос користи козе да сликовито прикаже неправеднике, јер козе не следе свога пастира, врло су територијалне и својеглаве. Теже је пастиру да сачува козе у једном стаду него овце. Ако не прихватимо Христа као нашег Пастира и не постанемо чланови Његовог стада - Цркве, јер хоћемо радије да следимо наше сопствене жеље, на Суду ћемо бити одвојени са Његове леве стране. Тада ће се зачути Христове глас:

"Идите од мене, проклети, у огањ вечни који је приправљен ђаволу и анђелима његовим."

Човек својом сопственом вољом ставља проклетство на себе, јер ће завршити на месту које није њему припремљено, већ ђаволу и анђелима његовим. Овим јеванђељем се подсећамо да човек има само два пута испред себе: први је са Христом који води у вечни живот, а други је без Христа који води у вечну смрт. На Божијем Суду се неће гледати само шта смо радили, већ и шта нисмо урадили за време наших овоземањских живота. Да би испунили Божију заповест да будемо милостиви, наша вера мора да буде динамична и јака и да обилује делима.

"Тако и вера, ако нема дела, мртва је само по себи" (Јаковљева 2:17). Сама вера, без дела, не спасава човека од смрти и пропадљивости. Апостол Јаков је веома јасан када говори о томе у својој посланици: "Но неко ће рећи: Ти имаш веру, а ја имам дела. Покажи ми веру твоју без твојих дела, а ја ћу теби показати веру моју из мојих дела. Ти верујеш да је један Бог; добро чиниш; и ђаволи верују и дрхте. Али хоћеш ли да знаш, о човече сујетни, да је вера без дела мртва." (Јаковљева 2:18-20). Наше једноставно прихватање да Бог постоји није довољно, јер чак и ђаволи знају да Бог постоји, па неће бити спашени.

За време Великог поста ми се уздржавамо од одређене врсте хране што је велики напор и истовремено једна врста жртве. Ово јеванђеље нас учи да колико милости укажемо према другима, толико ћемо милости примити на Суду Божијем. Ако не будемо милостиви према људима, наша вера, чак и наша жртва Богу укључујући и пост који постимо, ће имати врло мало духовног значаја по нас. "Јер ће ономе бити суд без милости који не чини милости; а милост слави победу над судом." (Јаковљева 2:13). Ако помогнемо "једноме од оних најмањих" који су гладни, жедни, болесни, пате, у затвору, или једноставно одбачени и заборављени од овога света, ми у стварности не само да служимо Христа, већ и постајемо "саобразни лику Сина Његова" (Римљанима 8:29).